

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. **X.**, štátny príslušník Ruskej federácie, zastúpený JUDr. P., advokátom, Advokátska kancelária K. proti odporcovi: **Oddelenie hraničnej kontroly PZ Petrovce riaditeľstva hraničnej polície Sobrance úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR Petrovce**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-RHP-SO-OHKPE-P-6/2010 zo dňa 10. marca 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/5/2010-22 zo dňa 5. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/5/2010-22 zo dňa 5. mája 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. UHCP-RHP-SO-OHKPE-P-6/2010 zo dňa 10. marca 2010 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-RHP-SO-OHKPE-P-6/2010 zo dňa 10. marca 2010**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej len zákon) zaistil dňom 10.3.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Sečovce.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol preskúvaným rozhodnutím zaistený na výkon jeho administratívneho vyhostenia a rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2010, preskúvané rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil, pretože predmetné rozhodnutie je v súlade so zákonom č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov .

Krajský súd ďalej uviedol, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa nebolo ešte právoplatné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení, ale súd zistil, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení v čase prejednaní veci súdom už bolo právoplatné a navyše navrhovateľ o azyl nepožiadaval, ale požiadaval o dobrovoľný návrat do Ruskej federácie, čím bol daný zákonný dôvod na zaistenie navrhovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav a rozhodol nesprávne aj po právnej stránke.

Poukázal na ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z., z ktorého vyplýva, že podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca by malo byť vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení je prípustné odvolanie, ktoré má odkladný účinok. V danom prípade sa navrhovateľ proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení odvolal a odkladný účinok nebol vylúčený. Poukázal na to, že už na pojednávaní pred krajským súdom upozorňoval na skutočnosť, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu, ktoré malo byť podkladom rozhodnutia o zaistení, ku dňu vydania rozhodnutia o zaistení ešte nebolo právoplatné a ani vykonateľné. Napokon krajský súd vo svojom rozhodnutí sám uvádza, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2010.

Navrhovateľ v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 250j OSP podľa ktorého pri preskúvaní rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto neobstojí argumentácia súdu, že v čase preskúvania veci súdom, rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa už nadobudlo právoplatnosť, nakoľko rozhodnutie nebolo právoplatné v čase vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa.

Navrhovateľ uviedol, že už v priebehu pojednávania poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko odporca zjavne zaistenie navrhovateľa neodôvodňoval preukázaním existencie rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa, ako nevyhnutného podkladu pre vydanie rozhodnutia o zaistení podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z, to znamená, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa sa v dôvodoch rozhodnutia odporcu vôbec neuvádza. S touto skutočnosťou sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 7. decembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, nie len z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, ale súčasne z úradnej povinnosti skúmal, či rozhodnutie odporcu je preskúmateľné z hľadiska zrozumiteľnosti a dostatku dôvodov.

Rozsahom a dôvodmi žaloby v zmysle § 250j ods. 3 OSP v prípade, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, totiž nie je súd viazaný.

Z výroku napadnutého rozhodnutia odporcu vyplynulo, že odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Odporca vo výroku rozhodnutia uvádza, že zaistil dňom 10.3.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Sečovce.

V dôvodoch rozhodnutia sa odporca odvoláva na zistenie, že navrhovateľ bol dňa 10.3.2010 kontrolovaný hliadkou OHK PZ Petrovce v lesnom poraste medzi vodárkou v obci Vojnatina a motorestom Ričky v katastri obce Vojnatina, okr. Sobrance, kde počas kontroly nemohol hodnoverne preukázať svoju totožnosť. Pri snahe hliadky vykonať kontrolu jeho totožnosti sa snažil toto zmať, tým, že sa ukrýval v lesnom poraste. Na územie SR pricestoval z Belgicka do Bratislavy, odtiaľ do Košíc a do Sobraniec, o čom svedčia cestovné lístky, ktoré mal pri sebe.

Ďalším šetrením bolo zistené, že menovaný sa na území SR zdržiaval neoprávnene bez potrebných dokladov. Týmto svojim konaním porušil ust. čl. 4 ods. 1 Nariadenia rady ES č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách pohybu osôb cez hranice, čím sa dopustil priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ a čím naplnil podľa § 57 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. zákonný dôvod na administratívne vyhostenie a určenie zákazu vstupu. Na základe uvedeného bolo podľa odporcu potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia o zaistení cudzinca.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b/ bod prvý zákona č. 48/2002 Z.z. policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak vstúpi na územie Slovenskej republiky bez oprávnenia alebo sa zdržiava na území Slovenskej republiky bez oprávnenia.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa ním zistenými skutočnosťami o porušení ustanovenia čl. 4 ods. 1 Nariadenia rady ES č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách pohybu osôb cez hranice, čím sa dopustil priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. a/ a čím naplnil podľa § 57 ods. 1 písm. b/ zákona č. 48/2002 Z.z. zákonný dôvod na administratívne vyhostenie a určenie zákazu vstupu.

Napriek tomu, že z obsahu administratívneho rozhodnutia odporcu vyplýva, že súčasťou spisu je aj rozhodnutie odporcu o vyhostení navrhovateľa zo dňa 10.3.2010 č. p.: UHCP-RHP-SO-OHKPE-P-6/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2010, odporca v rozhodnutí o zaistení takýmto rozhodnutím neargumentuje, neodvoláva sa naň.

Odporca teda zjavne zaistenie navrhovateľa neodôvodňoval preukázaním existencie rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa, ako nevyhnutného podkladu pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, navyiac vo výroku rozhodnutia o zaistení neuvádza dôvod zaistenia, v dôvodoch rozhodnutia uvádza, že navrhovateľ naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 57 ods. 1 písm. b/ bod prvý, zákona o pobyte cudzincov, pričom rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa v dôvodoch rozhodnutia vôbec neuvádza.

Na základe uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a preto rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie odporcu v intenciách ustanovenia § 250j ods. 3 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu

trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. decembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová